

Drugi dan kuka smrekar kobilu in kovač gle sam na lo. knata
se smrekarju primeri. Skrat naurič, ki je podobno starčka na se
vzel, ga ravno tako s kolom nauriča, kakol očeraj mlina. Ko
vse čisto čaka, kdaj da si smrekar ogledal, pa gostrop je čikal.
Gle domie, ko le nič ni bilo. Des jezen, ko vidi smrekarja
na tleh ležati, ga ozmerja rekoč: "Vidim, da ništa oba za nič!
Jutro bom pa jaz sam doma ostal, bom vidil, kaj se domnie
prigodilo". Des ostane, pa koma, je meso kuhano, je pride
starec, in ga prosi dožjega daru. Godecujje mu podla kot-
čik mesa, in mu deli uruo se jobati. Tudi davet mu je
meso z roke usto, tudi davet prosi, da si mu ga jobal. "Kaj,
se zbere kovač, doš tako leu, da ga še sam jobal ne boš", in
je mu neusmiljeno s kolom pleča boža. Koma mu berač
vide. Kad ga gladom se o ta poprigne. "Luhinata le-se togo-
t nad miina noema - jez sem mu pa dal, kar mu je slo".
Ko bolnika ozdravita, grejo gledat, in strasio deznjo za-
pazijo. "Zelau se svota o duo porvevi spustiti, vli kovač
tovastema, pa obadva se blavita, na zadnje vendar le privoli-
ta. Privejjejo tedaj vso na shalo, glavou pa zomec, da si tisti,
ki se noter spušte, pri taki silni nevarnosti pojovnil. Duh
nar postusi napred, potem smrekar, pa oba sta kmali poj-
vnila in naprej prišla. Poslednjic se kovač sam spušte. Selo
vzame tudi železni kol, da si se o nevarnosti stavil. Ko do
kna pride, stiplje železne vrata s težkim pahom. Pročuo s
kolom porujih udari, podere jih, pa čudo! No svet se mu
odpre, nova zemlja, vse je veliko lepše kot na naši zemlji.
Ko se kovač enmalo zave, gre naprej. Gopazi tri gradove, prvi
je bil sreben, drugi glat, o tretjega se ni mogel ozreti, tako se
je svetil. Kevudjije, kaj mu je storiti. Vse tri gradove obkru-
iti.

O prvi grad gre. Velika kaca, kakorine se poprej nikdar videl
ni, je pred vrati čula. U železnim kolom jo udari, da mrtva
oblije; kovač potem o grad stopi. Kopa deklica s njemu prihiti,
ga stetnika pozdravlja, in mu pove, da je bila vsklita. Vseh ved-
je je bilo neznano veliko. Urno jo s luknji pelje, kjer je noter
prišel, jo naravno priveje, in pojovni. Vteta deklica mu zdaj po-
ve, da vse o ovek dvoch gradovih se dve vsklita. Dvoalejni spomin
mu prestan iz samih demantov podari. U je smrekar in mlinar
kvisko potegneta. Vbema je tako dopadla, da si jo vsklira inel.

Kovač zdaj o glati glad gre, si prestan na toho vne in očuo
naprej kovač. U misli o grad stopiti, kar mu iz gostega gerina
neznano greda priast nasproti pride, ki ga poziti boč kovač by
s uname in kovač koma potast premaga. Kakol o prvem gradu
mu tudi iz tega deklica naproti pride, toda veliko lepša, kakol
prva. Tudi to na zemljo pošlje. Glat meč mu o dar da, pripravlja
ga, da ga bode potleboval. Smrekar in mlinar, viditi lepšo deklico
sli pjeve, se začneta ravsati, cigava da bo. Eden drugemu prvo silita.

Kovač v tretji grad gre, z mečem spasku in s kolom v roci. Tlačian
koroji, k temu gladani pred silno velikimi vrati na straži stoje.
Hitro ga Kovač s kolom diti. Misli je, da bode zavr končal,
al nič ni opravil. Hjuta in raz, oddeha se zajene na sij, svoj
voti ga hoče. Dolgo se krabo bojuje, vendar končno zavr
omaga, ki ji je Kovač odsekal vse tri glave z mečem, ki ga
mu je steta deklica podala. Kakol se ob silnem potresu zem-
lja stresa, ravno tako se je zdaj vse steslo, ko se pozaj
srečajo ravno na tla zgladi.

Potem o grad gre, in novo deklico zagleda, ktera je še veliko lep-
ša, kakol ste poprejše dve bile. Kakol deklica med gozdami bila je nje-
na lepota med drugimi deklicami. Ko se eden drugega ne moreta nagle-
dati, in ko se nekoliko zavesta, kaj da se je zgodilo, mu deklica priseže,
da nikdar ga ne bo pozabila. Polje jo zdaj tje, kjer je bil vster prisel, in
jo, kakol prve dve, po prvi na zemljo potlje. Ko pa smekkar in
mlinar to zagledata, sta se jela do dobrega za njo mehati.

Zdaj se Kovač sam pozabi, toda nočta ga kviško potegniti, ker sta
dobro vedila, čigava bi potem nas lepša deklica bila, za ktero se zdaj pretepa.
Kazavden ne ve, kam bi se djal, gre o vse tri gradove, si sreča, glata
in demantov nabere, kar kolije vesti mogel. Ko o zadnjega pride, zapaji
šmata o notičku čepeti, ki se kot siba tres, ko butca zagleda, kteri mu
dik se tudi nekoliko na pleča naloži. Po tem mu veli, da naj mu
vrata pokaje, kjer bi se spod zemlje priti zamoglo. Škrat svo-
leče velik klič, ga med da in prave pot, po kteri naj gre, da bo
srečno na zemljo prisel. "Kaj!" - se zagloji nad škratom - kaj jez
sam si done hodil vrata sapirat? uino, škrat, če ve, ti bodem s
kolom pomagat! "Rad ali norad, iti je mogel. Škrat zapomi, vrata
se selpejo, pa kako čudo! vidil je, da so vsi trije gradovi se o
zemljo pogreznil.

Prestasen hito podzemel jele kraje zapusti, iz vseh diti, in na
zemljo pride. Gradove, ki so se o zemljo pogreznil, na lepik rav-
ninah zagleda. Ne ve, ali se mu sanja ali je resnica. Ko se gradov
pom bliža, vidi smekarja in mlinarja, ki se ravno za tretjega deklic-
ta pretepa. Silno se jstrašita, ko Kovača ugledata. Ko bi denil,
krediti boz sinja. Da kolom ga jškaje odpusčenja prosita. Velikodušno
vina odpusti s pogojem, da bode zadnja deklica njegova, prava mlinar-
jeva, druga smekarjeva.

Vse tri se mu srečno za steto zahvaljo, in naj lepša mu
presto voljno roko poda o zahonsko zavest. Hipoma pa se po
tem ves spleneni, - ni bil več diji, nestesni Kovač, ampak
lep in mlad gospod ves o soili obličem. Silna moč mu zgine,
ker je si oči potresoal. Smakla se je z mlinarjem in s smek-
karjem zgodilo.

Ker tri dni so vsi veselo svatbo obhajali; vsak eu grad
so imeli: Kovač nas lepšega, mlinar srečnega, smekkar
pa glatega; njih roč je cvetl muoga stoletij. & - št.